

TUTUKLU YAKINI OLMAK ÜZERİNE

Gülfer Akkaya ile Söyleşi

Söyleşi: Burcu Tokat, Esra Aşan

Haziran 2012, İstanbul

Son yıllarda artarak devam eden tutuklamalar furyası içeriye alınanların yaşamlarını altüst etmekle kalmıyor, dışarıda kalanların yaşamlarını da derinden etkiliyor, hatta onları da iddia edilen suç çemberi içine almaya çalışıyor. Feminist çalışmalarla tanıdığımız Gülfer Akkaya da yakınları, arkadaşları tutuklanan kadınlardan sadece biri. On yedi yıllık hayat arkadaşı Tuncay Yılmaz Devrimci Karargah operasyonları kapsamında tutuklandıktan sonra cezaevi kapılarını şimdi de sevgilisini ziyaret etmek için aşındırıyor. Gülfer Akkaya'nın cezaevi ziyaretleri dava iddianamesinde yer alan MİT raporunda özel hayatı teşhir edilerek örgüte kuryelik yaptığı iddiasıyla yer alıyor ve kendisi de davaya dahil edilmeye çalışılıyor. Feminist aktivist Gülfer Akkaya ile operasyon öncesi ve sonrasında yaşadıkları ve tutuklu yakını olmak üzerine görüştük.

Bize kendini ve şu anda tutuklu olan yakını tanıtabilir misin?

Ben feministim. Çok uzun yıllardır feminist hareket içindeyim. Aynı zamanda sosyalistim. Şu an Tekirdağ Cezaevi'nde bulunan Toplumsal Özgürlük Platformu sözcüsü Tuncay Yılmaz'ın yakınıyım. Tuncay çok uzun yıllardır Toplumsal Özgürlük Platformu üyesi ve sözcüsü.

Öncelikle tutuklu yakını kavramı ile ilgili bir şey söylemek istiyorum. Eskiden tutuklu aileleri denirdi, şimdi tutuklu yakını deniyor. Ben bunu çok olumlu buluyorum. Çünkü tutuklularla görüşen, tutukluların çevresinde olan insanlar sadece aile üyesi ya da akraba değil. Bu kavramın ailelerin de işini kolaylaştıran, dayanışmaya açık bir tanımı var. Tutuklu aileleri kavramı bence cinsiyetçi bir kavram, tutuklu yakını kavramı ise cinsiyetçi değil. Beni de tanımlayan bir kavram. Çünkü biz Tuncay'la evli değiliz. On yedi yıllık bir ilişkimiz var. Evli değiliz, dolayısıyla ben ailesi değilim. Tuncay da benim ailem değil. Aramızda başka bir yakınlık ilişkisi var.

Bu kavram yaygın olarak kullanılmaya başlandı mı? Devlet tutuklu yakını kavramını kullanıyor mu?

Tutuklu yakını kavramı şimdi sık kullanılıyor ve bence gerçek anlamını buldu. Tuncay ve arkadaşlarına yönelik operasyon olduğunda bana Sosyalist Demokrasi Partisi'nden arkadaşlar tutuklu aileleriyle ilgili komisyonlara katılalım dediklerinde tüylerim diken diken

olmuştu. Ben Tuncay'ın ailesi değildim. Ayrıca tutuklulara sahip çıkanlar sadece aileleri değil. Partilerde, platformlarda yoldaşları var, onların dostları, arkadaşları, iş hayatından arkadaşları var... Aile, bu vb. dayanışmaları dışlayan çok dar bir kavram, mevcut durumu açıklamayan bir kavram. Cezaevlerinde ziyarete çok fazla arkadaş gidiyor.

Devlet tutuklu yakını demiyor, ama tutuklu yakını kavramı resmi işleyişe şöyle yansıyor: Şimdiki cezaevi ziyaretçi uygulamalarında üç tane arkadaş ziyaretçi hakkı var. Bu hakkı akraba olmayanlar kullanıyor. Mesela ben arkadaş hakkından faydalanarak görüşüyorum. Bu durum, devlete böyle yansımaysaydı, bizim görüşme hakkımız olmayacaktı. Toplumsal bir durum bu, bir olguya işaret ediyor.

Yakınının tutuklanma sürecinden bahsedebilir misin? Devrimci Karargah operasyonları kapsamında tutuklanmıştı, değil mi?

Devrimci Karargah Örgütü'nü biz de herkes gibi, Orhan Yılmazkaya'ya yönelik 2009'da yapılan operasyon sırasında televizyondan duymuştuk. Bu operasyonun ardından Devrimci Karargah medyada birkaç kere daha gündeme geldi. Sonra 21 Eylül 2010 tarihinde sabah beşte bizim evimiz polislerce basıldı. Bildiğiniz ev baskını oldu. Biz niye geldiklerini sorduk. Önce söylemediler; ısrar ettik, söylediler: Devrimci Karargah örgüt operasyonu dediler. Ben, gayriihtiyari, "siz doğru adrese geldiğinize emin misiniz?" dedim. Düşünün, evinize biri geliyor, kendinizi bizim yerimize koyun, sabah polisler evinizi basıyor, "Devrimci Karargah'tan sizi alıyoruz" diyor. Ne dersiniz ki? Ben sadece "Siz doğru adrese geldiğinizden emin misiniz?" diye saf saf soruyorum. Kendilerine göre doğru bir adrese gelmişler. Yedi buçuk saat evimizi aradılar. Saat öğlen on iki buçuğa kadar devam etti arama. On buçuk gibi Tuncay'ı alıp işyerine gittiler. İki saat falan da orayı aramışlar. On iki buçukta bizim evden polisler gitti. Yaklaşık on gün, iki hafta sonra Hanefi Avcı'yı da Devrimci Karargah'tan aldılar. Bu operasyonun şöyle bir önemi var: Türkiye'de insanların evlerinin sabahın köründe basıldığı, ilişkide olmadıkları bir örgütten dolayı tutuklandığı ve yıllarca cezaevinde kaldığı operasyonların, yani komplo operasyonlarının ilkidir ve de bu nedenle özel bir anlamı vardır. Tuncayların alındığı üçüncü operasyonda hiç kimsenin Devrimci Karargah'la alakası yok. Ama herkes sizi öyle zannediyor, size öyle bakıyor. Bu ilk olduğu için, biz ağır bir bedel ödedik. Siyasi çevreler için de algılanması zor bir durum oldu. Kurgu ve komploya dayanan bir dava olduğu için de, bence iktidarın kendisi basında buna yer verilmemesi için çalıştı. Bu operasyona ilişkin kime gitsek, hangi gazeteyi ziyaret etsek elimiz boş döndük. Medya açısından böyle antidemokratik uygulamalar oldu. Çok çok sonraları yazmaya başladılar. Buna benzer çok fazla sayıda operasyon düzenleniyordu. Artık insanlar yavaş yavaş durumu anlamaya başlamıştı. Devletin komployla insanları toplu hâlde evinden aldığı, bir örgütle

ilişkilendirmeye çalışıp susturmaya çalıştığı çok sonradan algılandı. Zaten haftada bir de operasyon oluyordu. Hatta arkadaşlar salı sabahını atlatsak bir hafta dışardayız diye tiye almaya başlamışlardı siyasi operasyonları. Her salı sabahı bir yerler basılıyordu. Bizim ev de salı sabahı basılmıştı.

Operasyonların ardından herkesin sizi Devrimci Karargah üyesi zannettiğini söyledin. Aldığınız tepkileri biraz anlatabilir misin?

Siyasal çevremde bu şekilde tepki veren insanlar oldu. Gidip görüştüğünüz, selamlaştığınız, bir şekilde ilişkide olduğunuz insanların bazıları mesafe koymaya başladı. Zaten bu operasyon sürecinde bana en çok feminist kadınlar sahip çıktı, bir de eşim, dostum. Ve kimi sosyalist kurumlar ve arkadaşlar da sahip çıktı. Dayanışmaya en çok ihtiyacınızın olduğu dönemde yalnız bırakılıyorsunuz. Bu operasyonların amacı böl, parçala, yönet idi. Şu anda Tuncay'ın içinde olduğu 3. Devrimci Karargah operasyonundan tutuklananların çoğu çıktı, sadece iki kişi içeride: Tuncay Yılmaz ve Hakan Soytemiz. Neden hâlâ tutuklu olduklarını bilmiyoruz.

Yaşadığın mahalledeki ortamdan bahsedebilir misin? Sevgilinin tutuklanmasının ardından mahalledeki yaşamın farklılaştı mı?

1987'den 2010 yılına kadar Kâğıthane'de yaşadım. 2010 yılında operasyon yapıldığında oturduğumuz eve taşınalı iki hafta olmuştu. Operasyon olduğunda biz Tuncay'la evdeydik. Polis basıyor, bakıyor kimliklere, benim soyadıyla Tuncay'ın soyadı farklı, evli olmadığımız belli. Bir de komşu getiriyorlar operasyon anında, bakın biz kuralına göre evi arıyoruz diye. Bizim alt kattaki kadını getirdiler. Biz tabii daha hiç kimseyi tanımıyoruz. Operasyonun sonunda da evden aldıkları malzemeleri listeliyorlar. Orada benim de kimliğimi istediler. Tuncay'ın kimliği ellerinde zaten. Baktılar Gülfer Akkaya, Tuncay Yılmaz; şaşırdılar. Polis de bizi evli sanıyormuş. Ben evli olmadığımızı söyledim. "O zaman imam nikâhlı yazalım" dedi, dalga geçti polis. "Biz Aleviyiz, bizde imam nikahı yok. Biz birlikte yaşıyoruz" diye tersledim. Komşu kadının gözleri büyüdü. Verdiği tepki öyle bir şey ki... Bizim evi basmışlar, oralı değildi. Ama bizim nikâhsız olduğumuzu öğrendiğinde verdiği tepki çok büyük oldu. İnanamadım kadına! Üç beş gün sonra da başka bir bahaneyle geldi, kapımı çaldı, "zaten evli de değilmişsin, kocan da değilmiş" dedi. Sanki ben evlenmeyi istiyormuşum da Tuncay beni almıyormuş tarzı imada bulundu.

Komşularla ilişkiler bozuluyor. Zaten çok mu iyiydi? Kürt olduğumuzu duyduklarında ilişkiler çok iyi olmuyor ama ben hiç aldırmadım. Benim şöyle bir avantajım vardı. Ev kendimizindi. Kiracı olsaydık evden atarlardı. O zaman daha ağır olabilirdi süreç ama benim kendi evimdi.

Türkan Şoray'ın Mine adlı bir filmi vardır. Türkan Şoray'ı orospu diye teşhir ederler. Önce boynu büküktür yolda, yürümeye çalışır, sonra dik yürür. O sahneler aklıma geldi. Çıkıyordum sokağa, dik dik yürüyordum. Çünkü biz haksızlığa uğradık, bir mağduriyet varsa biz yaşadık. Kimin nasıl baktığı umurumda değil. Feminist mücadelenin içinde, çok uzun yıllardan sonra, kendinize başkasının gözünden bakmamayı öğreniyorsunuz. Ben o kadar etkilenmedim, çünkü şunu biliyorum: Biz haklıyız ve sonunda biz bu haklılığımızı ispat da edeceğiz. Zor bir süreçten geçiyoruz ve burada mümkün olduğunca dik durmak lazım diye kendi kendime nasihat veriyordum. Ama millet bakıyordu. Şimdi rahatım, daha rahatım; ne düşünüyorlar umurumda değil açıkçası.

Evden topladıkları eşyaları listeliyorlar dedin, neler aldılar?

Bizim evden aldıkları şeyler çok komikti. CD aldılar. Çoğaltılmış CD ise alıyorlar, orijinal ise almıyorlar. Çok fazla sayıda kitap aldılar. Sosyalist kitapları aldılar. Dergileri aldılar. Çok ilginçti. *Postexpress* dergisini bile aldılar. *Pazartesi* dergilerini almaya çalıştılar. “Yok artık!” dedim, “*Pazartesi* feminist bir dergi, ben de feministim, bunlar da benim dergilerim, ne alakası var Tuncay’la” diye itiraz ettim. Bizden dergi, kitap, CD aldılar, benim *laptop*’umu aldılar. Tuncay’ın Mac bilgisayarı vardı, onu aldılar. Ses kayıt cihazlarımızı aldılar ki, ben işim gereği kayıt cihazlarıyla çalışıyordum. Bir de elektronik aletleri aldılar. Hepsini bozuk geri geldi. Hiçbirini kullanamıyorum şu anda. Ben bu süreçte, –yirmi birinci ayna giriyoruz bu operasyonun– üç tane bilgisayar değiştirmek zorunda kaldım. Birini ilk operasyon sırasında aldılar. İkincisini, geçen sene ağustos sonu eylül başında evime gizlice girildiğinde aldılar. Biz hırsız zannettik fakat, ben öyle olmadığını düşünüyorum. O zaman benim bilgisayarım, eski bir fotoğraf makinem alındı. Yeni bir bilgisayar daha almak zorunda kaldım. Üç defa bilgisayar masrafı yaptım. Masraftan da ziyade, ilk bilgisayarla birlikte benim öykü çalışmalarım, şiirlerim kayboldu. O bilgisayarda yüksek lisans tezim ve şimdi yayımlanmış olan *Sanki Eşittik* adlı kitabımın söyleşileri vardı. Onları kaybettim. Sonraki bilgisayarımda biraz toparlamaya çalıştım. İkinci bilgisayarım gidince elimdekileri de kaybettim. Ashında kaybettiğim şeyler maddi olandan ziyade manevi... Bir şiiri bir daha oturup yazamazsınız. İyidir, kötüdür, harikadır, değildir; ama bunlar benim uğraştığım şeylerdi ve bunları kaybettim. Üstelik iki kere kaybetmiş olmak da çok ağırıma gitti. Sonradan arkadaşlar “Kopyalasaydın” dediler. Valla ben evimi basacaklar diye sürekli hazırlık yapamam ki! Böyle bir insan mı var hayatta? Bazen şaka yapıyorum emniyetten istesem vermezler mi diye, çünkü vardır onlarda kopyaları.

Daha önce başına böyle bir operasyon gelmiş miydi?

Hayır, evim hiç basılmamıştı. Basın açıklamalarından, mitinglerden dolayı gözaltına çok alındım. Evet, davalar açıldı benim için de, herkes gibi. Ama hiç evim basılmamıştı.

Operasyonların biçimi konusunda ne düşünüyorsun? Baskın sırasında polislerin kibar davrandığını da söyleyenler oluyor.

Öyle mi? Mesela Gazi Mahallesi'nde oturan birilerinin evine gitmişler. Silahlar çekip, kafalarına basmışlar, yere yatırmışlar, son derece kötü davranmışlar. Kibarlıksa, bu kibarlık değil. Ben Fethullah Gülen ekibinin kendi yöntemiyle, kendi faşizmini yarattığını düşünüyorum. Benim evim küçük bir ev. Yirmiden fazla silahlı erkek, kurşun geçirmez yelekler giymiş, kafalarına tencere benzeri madeni şapkalar takmış, üzerimize çeşitli boylarda silahlar tutuyorlar. Benle Tuncay'ın üzerimizde yatak pijamamız var sadece. Bu hâlde evimizi bastılar. Şimdi bunun kibarlığı nerede? Baskın sebebi olan örgütle ilişkimiz olmadığını en iyi polis biliyor. Bir de polisi sakinleştirmeye çalıştık, gayet de üzerimize yürüdüler silahlarla. Kendinizi düşünün, film sahnesi gibi, üzerinize silahlarla geliyorlar. Bunun neresi kibarlık? Sonradan emniyette Tuncay'ı ziyarete gittim. Tuncay'ı dört gün emniyette tuttular. Orada, Tuncay'ı getirirlerken bekleyiyoruz, bir memur bana şunu dedi: "Farkındasınız, değil mi? Çok kibarız." "Sizin evinizi basalım, ama kibar olalım, ne dersiniz?" dedim. Yani bu, akıl işi mi? Sabahın köründe eviniz basılıyor, bütün mahalleye teşhir ediliyorsunuz, psikolojik harp var, açık açık silah da var, ama kibarız! O kadar kibarsınız ki beşte gelip ev basıyorsunuz. Eğer biz demokratik olarak işimizi yapıyoruz diyorsanız bu uygulamayı yapamazlar. Orada da dedim polislere, "İyi de siz niye Tuncay Yılmaz'a bir çağrıda bulunmadınız? Bu adamla siz neredeyse her hafta Taksim'de eylemde yüz yüzesiniz. Tanıyorsunuz değil mi? Herhalde elinizde bir istihbarat, araştırma var. Siz niye bir çağrı göndermediniz de ev basıyorsunuz?" Kimi arıyorsun? Kimi buluyorsun? Kimi yakalıyorsun? Uyduruk bir şiddet halesi yaratıyorlar. Devlet şiddeti halesini sana giydirmeye çalışıyorlar. Sen şiddet uyguluyorsun, bir de bana nasıl kibarım diyorsun?

Konuştuğunuz memur neye istinaden "Çok kibarız" dedi?

Şunu söylüyor: Evinizi bastık ama kafanıza basmadık, silahı beyninize dayamadık, küfretmedik. Yedi buçuk saat boyunca benim evimde olmaları şiddetti. Ben istemedim, çağırmadım, üzerime silah doğrultarak geldiler ve benim bütün mahremimi çiğnediler. Zaten evinizin içine birilerinin girmesi mahrem alanınızın işgal edilmesi demek. Şimdi sen benim en temel haklarımdan birini gasp et, ama çok kibar ol. Bu "kibarız" lafı, mantıken düşündüğünde, yaptıkları baskıdan daha ağır. İnsanı daha kötü etkileyen bir şey. Sana hem bunu yapıyor, hem de pis pis gülüyor, Erol Taş gibi. Ben de emniyetteyken dedim ki, "Siz eğer

çok kibarsanız, şu anda Tuncay'ın emniyette ne işi var?" Bir araştır bak, kibarlığımı orada yap. Evi bas, al götür, mahkemede uyduruk iddianamelerle insanları iki yıl tut, ondan sonra da kibarım de. Bir de sen niye bana kibarlık yapasın ki? Ben niye senin kibarlığına ihtiyaç duyayım? Önce bir dehşet ortamı yaratıyorsun, sonra da kibarım diyorsun. Evindeler, her yeri arıyorlar, iç çamaşırını dolaplarından kitap notlarına, yazı notlarına kadar, her şeyine bakıyorlar, canları ne çekerse onu alıp götürüyorlar. Zaten bunu da sana gayet güzel hissettiriyorlar: "Bak bunu alalım, neyse hadi onu da almayalım." Böyle bir şey olmaz ki! Bu, bizim en temel haklarımızı gasp etmek, üstüne de bizimle dalga geçmek anlamına gelir.

Bu tutuklamaların, baskınların önceki dönemlerde yapılan operasyonlardan farklı olduğunu düşünüyor musun?

Eskiyle kıyaslayıp baktığımızda hata yaparız. Emniyetteki koşullar şu anda çok kötü. Şimdi de işkence var, şimdi de ölümler var, şimdi de yargısız infazlar var. Evet eskisi kadar değil, ama şimdinin de kendi yöntemi var. Evet, değişti ama iyileşmedi. Cezaevlerinde F tipi uygulaması, diğer cezaevi uygulamalarından daha ağır. Topluma F tipleri otel gibi, cennet gibi dediler. F tipinde seni ince ince öldüren bir faşizm var. Psikologları, profesörleri, bu işin araştırmasını yapanları toplamışlar, "biz bu insanları, toplumu nasıl ince ince, kaba dayak atmadan öldürürüz"ün yöntemini bulmuşlar; sonra da kibarız diyorlar. Ama faşistsin.

Baskından ve tutuklamadan sonra hayatının nasıl etkilendiğinden bahsedebilir misin?

Bizim Tuncay'la beraber ufak bir reklam ajansımız vardı. Çizgi altı reklamcılık yapıyorduk. Ben ajansı kapatmak zorunda kaldım. İş hayatım etkilendi; eylül'den ocağa kadar işsiz kaldım. Aralık ayında *Sanki Eşittik* kitabı için yaptığım başvurunun kabul edildiğini öğrendim. Bir yılı kitap hazırlıklarıyla geçirdim.

Eviniz basıldığında psikolojiniz eskisi gibi olmuyor. Bir kere uyuyamıyorsunuz. Ben dört ay boyunca günde iki saat kadar ve çok parçalı uyudum. Uyuyamıyorsunuz, her an biri gelecek gibi hissediyorsunuz. Hâlâ öyleyim, hâlâ uyuyamıyorum. Gece dört beş kere uyanıyorum, "Ha gelmemişler, uyuyayım" diyorum. Sürekli evinizin basılacağını, sürekli birilerinin gelip siz uyurken tepenize dikileceğini düşünüyorsunuz. Bu kişiler erkek oluyor, yani erkekler gelecek evinizi basacaklar, tepenize dikilecekler zannediyorsunuz.

Bir de yaşadıklarınızı ayrıntılarıyla anlatamıyorsunuz. Çünkü ne yaşadığınızı adlandıramıyorsunuz. Adlandırmanız için uzun bir sürenin geçmesi lazım.

Adlandıramadığınız sürece o sizi yiyip bitiren bir şey hâline geliyor. Ne zaman ki adlandırıp birine anlatmaya başlıyorsunuz, orada bir rahatlama oluyor. İkincisi, yalnız yaşamaya başladım ve bu yalnız yaşamamın kendisi hem ekonomik, hem duygusal, hem de psikolojik olarak bir yalnızlaşma getiriyor. Birdenbire kendi ayaklarının üzerine basmak zorunda kalıyorsun. Birdenbire oluyor her şey. Yine de diğer tutuklu yakınlarına göre nispeten daha şanslıydım. Çünkü ben feminist hareket içindeydim, etrafımda çok fazla kadın var.

Çevrendeki kadınlardan nasıl bir destek gördün?

Kadın arkadaşlar çok sahiplendiler, başından beri hep yanımdaydılar. Evimde kaldılar, benimle beraber vakit geçirdiler... Geç saatlere kadar... Benimle çok ilgilendiler. Maddi manevi çok desteklediler. Kadın tutuklu yakını olduğun zaman, yaşadıklarını daha çok kadınlarla paylaşabiliyorsun. Çok yakın erkek arkadaşlarım da var benim, ama kadınlarla başka bir şeyini paylaşıyorsun. Kadınlara her şeyi anlatman gerekmiyor, kadınlar anlıyor, görüyor, biliyor. Ve zaten ona göre davranıyorlar. Daha onarıcı oluyorlar. Ama erkeklerle öyle değil. Daha çok senin yönlendirdiğin bir ilişki oluyor. Dile getirdiğin bir şey oluyor. Dile getirmek, birinden bir şey istemek zordur. Duygusal bir şey istemek de zordur. Çünkü erkekler başkalar, sahiden başkalar. Bir erkekle bir kadın yakın dost da olsa anlatman gerekiyor, kadınlara anlatmıyorsun, onlar her şeyi anlar. Bu çok önemli bir fark. Cinsel olarak da anlıyor, duygusal olarak da anlıyor, maddi olarak da anlıyor. Kendini dağıtmışsan, onu da gözlemliyor, görüyor.

Erkeklerin yaklaşımı nasıl farklılaşıyor?

Erkeklerde öyle olmuyor. Erkeklerle daha çok davayı konuşuyorsun, espriler yapıyorsun. Onlarla Tuncay'ı konuşuyoruz ya da Tuncay'la beni konuşuyoruz. Kadınlara beni konuşuyoruz. Bir de böyle bir fark var. Erkeklerle biraz da ezber cümlelerle durumu konuşuyorsun. Kadınlara o ezberin arkasındaki farklı, sana dair olan ayrıntıları buluyorsun. O yüzden kadınlara olmak benim için daha onarıcı oldu. Çünkü her şeyle dalga geçebiliyorsun. Mesela erkek arkadaşlarıma Tuncay'la şöyle yaşıyorduk, şöyle yapıyorduk diyemem; ama kadınlara bunu söylerim. Bunun geyiğini yaparız. Tuncay 7 Ağustos'taki duruşmada çıkacak diye arkadaşlar tatilimize kadar düşünüp belirlemişler; ama hâlâ tutuklu, çıkmadı.

Dört günlük bir gözaltı süresinden bahsettin. Sonra ne oldu?

Normalde gözaltı süresi iki günmüş. Fakat eve gelir gelmez bu sürenin dört gün olacağını söylediler. Dedim “Maşallah şimdiden uzatma ihtiyacı duydunuz.” Bunların hepsi teknik, yalan şeyler, o yüzden bu ayrıntıları söylüyorum. Dört gün tutuyorlar sonra adliyeye çıkarıyorlar. Adliyeye çıkarmadan önce *Zaman* gazetesi yazıyor, “Tutuklandılar” diyor. Daha hâkim bizimkilerin ifadesini almamış. *Zaman*’da haber çıkar, onlar tutuklanırlar. *Zaman*’ı takip edin, ne olacağını önceden görürsünüz. Aynen öyle oldu. İlk önce Silivri Cezaevi’ne gönderdiler. 21 Eylül’den şubatın ortasına kadar Silivri Cezaevi’nde kaldılar. Sonra Tekirdağ F Tipi Cezaevi’ne götürdüler. Şu an Tekirdağ Cezaevi’nde Tuncay. Tekirdağ’da 1 No’lu ve 2 No’lu diye iki cezaevi vardır. Hem 1 No’lu’da hem 2 No’lu’da kaldı bu operasyondan alınanlar. Şimdi Tuncay, 1 No’lu’da.

Görüşe ne kadar sıklıkta gidiyorsun?

Haftada bir ziyaret günü var, her hafta arkadaş kontenjanından gidiyorum. Aslında biraz benim de kafama takılan bir şey var. Niye her hafta aksatmadan gidiyorum cezaevine? Bazen şöyle düşünüyorum: Bu, ters mi düşünüyor bana, feminizmime, özgür kadına? Bunu Tuncay da eleştirdi, “Her hafta gelme, çok yoruluyorsun” dedi. Sonra düşündüm. Buna ihtiyacınız var. Her hafta gidiyorsunuz, elli dakika görüyorsunuz. Ayda bir açık görüş, diğerleri telefonla, arada cam, demir parmaklıklar var. Buna ihtiyacım olduğunu gördüm. Bu ihtiyacın kendisi de belki özgür kadına uymuyordur, bilmiyorum, buralarını çözemedim. Tuncay alındığında biz on beş yıl beraber yaşamıştık. Biz çok şey konuşuruz. Ayrıntılarına kadar konuşuruz. Ve ben, o sohbetlere ihtiyacım olduğunu fark ettim. Cezaevindeki sohbetlerde derin konuşamazsınız, her şeyi konuşamazsınız. Her şeyi derken politik konulardan bahsetmiyorum. Politik olan şeyi daha rahat konuşuyorsunuz. Kendinize dair bir sürü şeyi konuşmuyorsunuz. Kaygın oluyor bir konuda, karar veremiyorsun, çözemediğin bir şey var, konuşmak, danışmak istiyorsun. Bunları konuşamıyorsun. Bir de içinde boşa kalan, kesilip alınan bir parçan oluyor, aslında biraz onu tedaviye gidiyorsun. Sanıyordum ki ben daha çok Tuncay için gidiyorum. Sonradan fark ettim ki ben aslında daha çok kendim için gidiyorum. Çünkü bir şeyim kırılmış, onu onarmam lazım. Çok mu onarılıyor? Bence onarılmıyor, her gittiğinde kötü oluyorsun. Ama oraya gittiğinde de görmüş oluyorsun.

Sonuçta devletin elindeler bu insanlar, rehinelere ve onun çamaşırdan duygusal ihtiyacına kadar her şeyi aslında sana bağlı. Orada yaşadığı, gördüğü, görebileceği muameleler karşısında tek güvencesi sen oluyorsun. Yol da çok zahmetli, yoruluyorum, Elli dakika için sabah beş buçukta kalkıyorum, akşam dört beş gibi İstanbul’a varıyorum. Elli dakika için bile olsa her hafta gidiyorsun. Kendimi bir tutuklu yerine koyuyorum. Ben cezaevinde olsam haftada bir birini görmek isterim. Akıl sağlığım için birini görmek isterim, hele bu kadar

derin muhabbetim olan birini de gözüm yolda beklerim. Tuncay benim yolumu gözlüyor ama onun gelemeyen yolunda da ben onun yolunu gözlüyorum aslında.

Ailesi ve diğer arkadaşları da bu elli dakikalık sürede mi görüşüyorlar?

Evet, hepsi o elli dakika içinde. Bir tane telefon var. Mesela, ben konuşuyorum konuşuyorum, sonra sana veriyorum; sen konuşuyorsun sonra başkasına veriyorsun, o konuşuyor.

Bunların hepsini süreç öğretiyor. Üç kişi birden gitmemen gerektiğini öğreniyorsun. Yirmi dakika konuştuktan sonra veriyorum yanımdaki arkadaşına telefonu, o konuşuyor. Tam muhabbetin başladığı yerde telefonu yanındakine veriyorsun. O da sıkıntılı konuşuyor. Yalnız görüşe gittiğimde bazen birlikte yaşadığımız zamanlardaki gibi tatmin olmuş olarak dönüyorum. O hafta çok seri geçiyor, anlamıyorum bile. Ama görüşme biraz zorsa, istediğin gibi konuşamamışsan, nahoş bir durum varsa, o hafta tembelleşiyor, ne akıyor ne gidiyor. Tutukluluk, hayatını çok fazla belirliyor. Ben bunu da çözemedim. Çok etkisine girme, bunu atlat, hayat devam ediyor diyorum kendime. Bu sürede kitap çıkardım, gazetelere yazıyorum, toplantılarımız oluyor, eylemlere katılıyoruz. Ama ne yaparsan yap sürekli aklında orası var. Artık cezaevlerinde çok fazla tutuklu olunca tutuklu yakını sayısı da arttı. Tutuklu yakını kadınlarla sohbet ederken aynı şeyleri söylüyoruz. Cümle bile aynı. Artık bu bir olgu diyorum. Sadece benimle ilgili bir şey değil bu.

Peki bu görüşler sırasında ya da sonrasında tutuklu yakınları, tutukluların ihtiyaç duyabileceği eşyaları kendilerine verebiliyor mu? Bu konuda bir sınırlama var mı?

İçeriye hiçbir şey veremiyorsun. F tipi tam bir kapitalist ekonomi çarkı. Sizi maddi açıdan sömürüyorlar. Cezaevindekiler her şeyi sadece kantinden alabiliyor. Cezaevleri arasında uygulamada farklılıklar var. Mesela Silivri Cezaevi'nde iç çamaşırı ve çorap vermek yasaktı, veremiyorsun. Oradan alacaklar. Kantinde de naylon gibi adi malzemedan çamaşırlar bulunuyor ve iyi de paraya satılıyor. Kâr oranı yüksek yani. Tekirdağ Cezaevi'ne geldiğimizde iç çamaşırı, çorap veriyoruz ama sıfır olması gerekiyor. Evdeki çorabı, iç çamaşırlarını götüremezsin. Gidip yeni alacaksın. İstedğim çamaşırı veririm, sana ne, değil mi? Tutuklu insanların genel profiline baktığında çoğu çok yoksullar. Bu insanlara bir de "Çamaşır getirirsen bak sıfır getireceksin!" diyorsun. İnsanın donuna kadar niye karışyorsun? Al, incele, bak, geçir. Niye sıfır isteniyor? Niye kazak sıfır değil de iç çamaşırı sıfır? İnsanlara karşı acayip bir savaşın açıldığı bir kurum bu cezaevleri. Cezaevi meselesi Türkiye'de başlı başına bir konu. Siyasi partiler, siyasi örgütler "Yoldaşımız içeride" demenin dışında

cezaevlerine başka bir yaklaşımla bakmak zorundalar. Türkiye’de bugün adli ve siyasi tutukluların tam sayısını bilmiyorum ama bir şehir nüfusu kadar vardır. Bir şehir nüfusunun yaşadığı şey nasıl bizim gündemimize girmez? Hem cezalara, cezalandırma yöntemine hem de cezaların mantığına başka bir gözle bakmamız gerekiyor. Cezaevi ve piyasanın niye bu kadar iç içe olduğunu da bir kurcalamamız lazım. Bir de ağırlaştırılmış müebbet ve müebbet cezası diye bir ceza olamaz. Bir sürü ülkede müebbet hapis yok. Çok sayıda insan bu cezayı almış, doğru düzgün hukuki bir süreç geçmemiş, basmışlar ağırlaştırılmış müebbeti. F tiplerinde adım atılamayacak kadar küçük odalarda kalıyorlar. Genellikle de yirmili yaşların sonlarında, otuzlu yaşların başlarında alınıyorlar. En az otuz yıl orada öyle yaşayacak, bu yaşamaksa! Bu cezalandırma sisteminin mantığının radikal bir biçimde, temelden ele alınıp değiştirilmesi lazım.

Cezaevine gittiğinde kimin yakını olduğunu biliyorlar mı? Ziyaretçiler genelde kimler oluyor?

Artık biliyorlar, ben gidince hemen Tuncay Yılmaz’ın yakını diyorlar. Çok fazla ziyaretçi olmadığı için biliyorlar. Cezaevleri insanların unutulduğu yerler. Cezaevinde eğer uzun süre de yatıyorsan unutuluyorsun, o yüzden çok fazla ziyaretçin olmuyor. Zaten ziyaretçi olmak hem masraflı, hem de bunun duygusal yükü var. Bir insan müebbet ya da ağırlaştırılmış müebbet cezası almışsa herkesin ondan beklentisi bitiyor, unutuluyor. Avukatlar da unutuyor. Onlara göre hukuki süreç bitiyor. Cezaevindeyseniz, eşiniz yoksa ya da sevgiliniz yoksa zordasınız. En istikrarlı ziyaretçiler eşler ya da sevgililer, sonra anneler. Tuncayların davasında Oğuzhan Kayserilioğlu’nun annesi vardı, Mukaddes. Her iki dizinden ameliyat olmuş, platinleri vardı. Her hafta geliyordu. Cezaevi, psikolojik olarak Mukaddes’i çok etkiledi. Çok yıprandı, sağlığı kötüye gitti.

Cezaevi kapılarında çok fazla kadın görüyorsunuz. İlk önce Kürt görüyorsunuz. Cezaevine gidiyorsunuz, içeri Kürt, dışarı Kürt. Aynı zamanda kadın görüyorsunuz. Tekirdağ erkeklerin olduğu bir cezaevi, ziyaretçilerse ağırlıklı olarak kadınlar oluyor.

Görüğe gittiğinizde sizleri kriminalize ediyorlar mı?

Tutuklu ile tutuklu yakını arasında cezaevi görevlileri açısından hiç fark yok. Sana da aynı muameleyi yapıyorlar, seni de aşağılıyorlar. Aramalarda mıncıkıyorlar, göğsünü sıkıyorlar, moralini bozuyorlar. Aramaları kadın gardiyanlar yapıyor. Ama aramaları yapan kadın dahi olsa, söz konusu olan senin bedeninin olduğu için, görevli kadınların aslında senin mahremine dokunduğunu unutmaması lazım. Aksi takdirde yapılan bir arama olmuyor, taciz oluyor.

Böyle durumlarda tepki veriyorsunuz. Yani psikolojik harp var. İlk başlarda böyleydi. Şimdi artık alıştılar, sorunlu bir durum yok. Aramalar başı bağı kadınlar için çok zor oluyor. Ararken başlarını açtırıyorlar, çok insanlık dışı bir muamele. Bir de memurlarına güvenmeyip iki kere aratıyorlar.

Ziyaretçiler teker teker mi aranıyor?

Evet. Sorunlar çıkınca iki gardiyan beraber aramaya girmeye başladı. Herhangi bir durumda birbirlerine tanıklık yapabilsinler diye. Ama seni tek başına alıyorlar. Bazı durumlarda kapının açık kalmasını isteyebilirsin.

Tutuklu yakınları arasında nasıl bir dayanışma ağı var? Bu konuda çalışan derneklerle ilişkililiyor musun?

Derneklerle ilişkilienmiyorum. Tuncayların alındığı davada ben zaten çok fazla kişiyi tanıımıyordum. Tuncay'ı ve Oğuzhan'ı tanıyordum. Onların da yakınlarını tanıımıyordum. Diğer ailelerle orada tanıştım. Aynı yerde kaldıkları için ziyaret günleri aynı. Dönüşte bazen arabası olan diğerini bırakıyor. Tutuklu yakınları kendi aralarında olanaklarını paylaşıyor. Bazen hiç tanımadığınız insanların arabasına da biniyorsunuz. Benim çok tercih ettiğim bir şey değil. Ama yanımda başka arkadaşlar da varsa binebiliyoruz.

Böyle geçici anlık dayanışmaların yanında sürekli dayanışmalar da var. Orada Suzan'la tanıştık, arkadaş olduk. Cezaevi kapısında olmak başka bir duygusal duruma neden oluyor. Bunlar çok zor anlar, hayatta denendiğini hissettiğin anlar. Orada bir bağ kurduğunda o bağ kuvvetli oluyor. O durum, insanları çabuk kaynaştırıyor. Zaten arkadaş edinmeniz iyidir, arkadaş olmak gerekiyor. Sizin için, tutuklu için, mevcut durum için...

Tekirdağ'da siyasi tutuklular da var, adli tutuklular da. Onların aileleriyle çok fazla karşılaşmıyoruz. F tipinde tutuklular birbirini doğru düzgün görmüyorlar. Saatlerini dahi koridorda karşılaşmayacak kadar ince hesaplıyorlar. Görüş günleri de kimle çıkışıyorsa onların ailesini, yakınını görüyorsun.

Açık görüşte tutuklular geldiğinde şöyle bir durum var. Çok ilginç, ben çok gülüyorum. Başkalarının yakınlarıyla bekliyoruz. Tuncay geliyor. Normalde ilk bana gelip benimle görüşmesi gerekir. Öyle yapmıyor, önce diğer ziyaretçilerle selamlaşıyor, böyle bir nezaket var. Bekliyorsun, en son sana geliyor. Fakat kim gelse öyle görüşüyor, onların yakını da ilk bize geliyor. Önce şaşırdım, sonra komik buldum.

Devrimci Karargâh davasıyla ilgili bir MİT raporu kamuoyuna yansdı. Raporda senin de adın geçiyordu.

Tuncayların alındığı operasyon 3. Devrimci Karargah operasyonuydu. Sonrasında Devrimci Karargah'la ilgili iki operasyon daha oldu. Mahkemelerin birinde Hanefi Avcı bir MİT raporundan bahsetti. Bu raporun Toplumsal Özgürlük Platformu ve SDP'li tutukluların Devrimci Karargah'la alakası olmadığını gösterdiğini söyledi. Bunu mahkemede duyunca avukatlar MİT raporunun ne olduğunu araştırmaya başladı. Raporda Devrimci Karargah'la ilgili yirmi dört kişinin ismini yazmışlar. Yirmi dördüncü kişi benim. Onun dışında rapor devam ediyor, yaklaşık yüz kişinin ismi var. Beni de zorlama bir şekilde ilişkilendirmişler. Bir zamanlar Tuncay'la hissi ilişkisi vardı demişler. Ben Tuncay Yılmaz'ı 24 Şubat 2011'de ziyaret etmişim, o ziyaretten sonra gazetede Tuncay'ın yazısı yayımlanmış. O yazıyı ben çıkarmışım. Ayrıca, Tuncay Yılmaz'ın iddianamesinin ek dosyasını cezaevine götürmüşüm, dolayısıyla ben örgütün kuryesi olabilmişim. Raporun devamı evlere şenlik, benimki en komik hâli ama ötekilerinki de az komik değil. Kafalarına göre bir kurgu yapmışlar. İnternete girin, okursunuz. Herkesi bir şekilde alıp cezaevinde tutmak için bir komplo metni daha yazmışlar.

MİT'in istihbarat raporunun her sayfasının altında "İstihbarat bilgisidir, delil olarak kullanılamaz" diye yazıyor. MİT bu raporu emniyete vermiş. Hukuki açıdan komik olan kısmı şu ki emniyet savcıya vermiş, savcı da raporu Devrimci Karargah dava dosyasına koymuş. Hakkımızda operasyonel faaliyet başlatın kararı alınmış. Dosyaya konması demek "Bunlar bu davanın parçasıdır, haydi gidin bunları alın gelin" demek oluyor. Raporun benimle ilgili bölümü tamamen cinsiyetçi. Kadın olarak benim hayatla kurduğum ilişkiyi yok sayıyor. Ben evlilik dışı bir ilişki yaşıyorum, çünkü evlilik karşıtım. On yedi yıllık ilişkimde evlenmiyorum. Bu benim tercih ettiğim bir şey. Tuncay için fark etmiyor evlenmek ya da evlenmemek. Bu rapor hem kendi ilişkiyi kurma biçimimi yok sayıyor hem de beni örgütsel olarak davayla ilişkilendirmeye çalışıyor. Bunu yapma biçimi de oldukça tuhaf. Her şeyden evvel iddianamelerin ve ek dosyaların cezaevine mahkeme tarafından gönderilmesi gerekiyor. Mahkeme bunu yapmamış, dolayısıyla kendi işini yapmamış. Ayrıca beni o dosyaları taşıdığım için kurye olarak nitelendirirken aslında mahkemenin iddianamesini de örgütsel malzeme olarak tanımlamış oluyorlar. Öyleyse, o mahkeme de o örgütün içinde olmuyor mu? Üstelik iddianamenin ek dosyasını kim götürdü, onu bile bilmiyorum. Ayrıca mahkemenin ek dosyasının içeriğini ben nereden bilebilirim? Yani mahkemenin yazdığını ya avukatı ya yakını götürüp veriyor, o da suçlu oluyor. Ama bir suçlu varsa benden önce o mahkemedir, o hâkimdir, o mahkeme heyetidir.

Bence şunu demek istiyorlar: “Bu tür davalarda, torba siyasi davalarda, bu insanlara sahip çıkarsanız, bizim yaptığımız bu komployu ortaya çıkarmaya çalışırsanız dikkat edin, hepinizi alırız!” O rapor herkese yazıldı. Siz beni sahiplenirseniz size de gelecek, sizi sahiplenene de gelecek. Böyle bir halka kurmuşlar kendilerine, öyle ilerletmeye çalışıyorlar. Bu halka, her zamanki gibi cinsiyetçi ve antidemokratik, üstelik “bana karşı muhalefet edeni yok ederim” mesajı veriyor. Bu süreci anlatması açısından çok iyi bir örnek. O yüzden gazeteler de “On altı yıllık sevgili de kurye oldu” diye yazdılar.

Bu olayın kamuoyunda yer almasının geri adım attırmak gibi bir etkisi oldu mu?

Mahkemede de avukatlar bu raporun üstünde çok durdular. Zaten istihbarat raporunun bir dosyaya delil olarak girmesi hukuken büyük bir skandalmış, ilk kez böyle bir şey olmuş. O yüzden avukatlar mahkemeden bu raporun çıkarılmasını talep ettiler. Mahkeme de, böyle bir talep olunca, bir sonraki duruşmaya kadar düşünülmesine karar verdi. Bakalım bir sonraki duruşmada ne olacak? Başka bir hukuksuzluk da “Delil olarak kullanılamaz” denilen rapora dayanılarak beşinci operasyonda bazı kişilerin gözaltına alınması.

Devrimci Karargah’la birlikte, KCK, Ergenekon, Balyoz, şike davası; öğrencilerin, gazetecilerin yargılandıkları pek çok dava görülüyor. Genel olarak içinden geçtiğimiz tutuklamalar dönemini nasıl değerlendiriyorsun?

Bu davaların kendisinin Türkiye’deki antidemokratik hayata hizmet ettiğini düşünmüyorum. Bu davalar temelde, şike davası da içinde olmak üzere, AK Parti’nin bir yol temizliğidir. AK Parti kendisine muhalefet eden hiç kimseyi önünde görmek istemiyor. Bunları susturarak iktidarını uzatmak istiyor. AK Parti’den kastım hem Fethullah Gülen cemaati hem AK Parti’nin şu anki bileşenleri. Darbelerle yüzleşiyoruz, demokratikleşiyoruz kısmına gelince... Bir kere darbelerle yüzleşmek için sizin darbe yanlısı olmamanız, o darbeden beslenip palazlanmamanız gerekiyor. O yüzden AK Parti darbelerle de yüzleşemez, orduyla da yüzleşemez. Kendi ordusunu kurdu, orduyu siyasi hayattan çıkarmadı. Bunun en güzel örneği Roboski katliamıdır. Dolayısıyla, AK Parti bu davalarla Türkiye’deki antidemokratik hayatı temizlemek yerine aslında kendi rakiplerini temizliyor. Kendi rakipleri kimdi? Kemalistler; onları Ergenekon’la halletti, Kürtler; onları KCK ile. Sosyalistleri ise Devrimci Karargah davasıyla susturmaya çalışıyor.

Türkiye daha demokratikleşti diyebiliyor musunuz? Bu nasıl bir demokrasi ki biz inim inim inliyoruz. Türkiye son derece faşizan bir süreçten geçiyor, demokrasiden uzaklaşıyor.

Demokrasiden bahsedenler ya AK Partili ya da AK Parti halesi içinde olan siyasetçi, gazeteci, sivil toplum örgütleri. Bu davalar Türkiye'deki sorunları çözecek davalar değil. Ben de ordunun siyasete katılmasını istemiyorum; Kemalistlerin diktatörlüğünden de bıktık. Bunlardan en çok sosyalistler, feministler, işçiler, eşcinseller, emekçiler ve Kürtler mağdur oldu. AK Parti'nin Kemalizm'den beslendiğini düşünüyorum. AK Parti başörtüsü sorununu çözdü mü? BDP önerge verdi, AK Parti bu önergeyi desteklemedi. Neden? Kendisi de devlet sisteminden besleniyor. Şimdi devleti kendisi ele geçirdi. Suçluyu suçsuzu birbirine karıştırdılar. Hiçbir meseleyi çözemiyorlar zaten. AK Parti basıp gidecek ve bu birbirine karışan süreçleri ayıklamak gene bize kalacak. Talanıyla, yağmasıyla, hırsızlığıyla zenginleşmiş olacak AK Parti ve AK Parti yanlıları. Bize de böyle berbat bir Türkiye kalmış olacak.

Yukarıda bahsettiğimiz farklı kesimlerin tutuklanmasının cezaevlerine yansması nasıl oluyor? Hem tutuklular hem de tutuklu yakınları açısından bu farklılıkların görünür olduğunu söyleyebilir miyiz?

Tutuklanan farklı kesimlerin bir araya gelip AKP karşılığında birleşmesi gerektiğini söyleyenler var. Ben bunun doğru bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ergenekon'dan yargılananlarla sosyalistler arasında fark vardır. Ergenekoncularla Kürtler arasında fark var. Bunlar yan yana gelebilecek toplumsal güçler değildir. Cezaevi önünde tutuklu yakınları beklerken bile bu farkı görüyorsunuz. Ergenekon'un tutuklu yakınlarının daha çok hakları var, biz öyle değiliz. Silivri'de bu durumla karşılaştım. Onların cezaevi güvenlik görevlilerine karşı muameleleri de başka. Üstten, küstahtı. Maddi olarak durumları çok iyi. Statüleri var. Bizim gibi otobüsle gitmiyorlar. Bir Kürt yakınının ziyarete giderken kendini de koruyan o hâliyle diğerinin meydan okuyan, buraların sahibi benim hâli arasında devasa bir fark var. Adliye önünde de öyle. Bu davada bizimkileri cezaevi aracıyla götürdüler, onlarınkini büyük camları olan polis arabalarıyla götürdüler. Biz aramızda şaka yaptık 'turistik geziye çıkıyor bunlar' diye. Bizim mahkeme ara verdiğinde polisler ve askerler yakınlarımızla görüşmeyelim diye önümüze diziliyor. Birbirimizi görmemize imkan yok. Hızla salon dışına çıkarılıyor tutuklu yakınlarımız. Ama yan salondaki Ergenekon davasında mahkeme ara verince tutuklular salondan çıkartılmıyor, tutuklu yakınları ve tutuklular birbirleriyle görüşüyor saatlerce. İki mahkeme salonu arasında üç metre mesafe var, bu üç metrede T.C. demokrasisi değişiyor.

O yüzden ben AKP'ye muhalif olan herkesin bir araya gelemeyeceğini düşünüyorum. Ben herkesin kendi bulunduğu yerden sorunları dile getirmesiyle güçlü bir muhalefetin olabileceğine inanıyorum. Ama bu davalarla muhalefet sindirildi. Sorun hepsinin bir araya

gelmemesi değil, hepsinin kendileri olarak ortada olamamaları. Herkes bulunduğu yerden kendi mücadelesini daha güçlendirerek verirse bunun etkili olacağını düşünüyorum.

Herkesin kendi davasına odaklandığı bir mücadele yerine, ortak bir mücadele alanı kurulması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Devrimci Karargah davasını takip eden CHP milletvekilleri de var, ama bu milletvekilleri CHP'nin herhangi bir milletvekili değil. Daha demokratik olan ya da devrimciliği, sosyalizmi, eşitliği, kardeşliği bilen insanlar geliyor. Ama mesela Kürtler Ergenekon davası için adliyenin önüne gidemez ki! Bundan on yıl önce Ergenekon Kürtleri yargısız infazlarla katletti. O yıllarda Ergenekoncular bu devletin kendisiydi. Onları yargılayan kendilerinin anayasası. O zaman önce otururlar, bu “muhteşem” anayasalarını değiştirirler, bu ülkenin sahibi olmaktan vazgeçerler, bizimle eşit olurlar. Ergenekoncularla AK Parti arasında devleti ele geçirme kavgası var. Ben bu devleti kökten eleştiriyorum, sömürücü buluyorum, diktatör buluyorum. Bu kadar farklıyız onlarla. Evet, tutuklular ve hukuken haksızlıklara uğruyorlar ama kaybetmiş değiller. Bir Tekirdağ F Tipi Cezaevi'ne gidin, bir de Silivri Cezaevi'ne gidin, muamelenin çok farklı olduğunu göreceksiniz. Kürt tutuklu ile sosyalist tutuklu arasında bile fark oluyor. Kürt sen muamele daha kötü, iki kere dayak yersin. Bunlar yokmuş gibi davranamayız. Ben Kürtlüğümü cezaevi önünde hissettiğim kadar başka hiçbir mekânda hissetmedim. Tekirdağ Cezaevi'ne ilk gittiğimde buz kesildim. Çoğunluk Kürtçe konuşuyor. Tamam dedim, yerim burası. Bu kadar net bir şey varken hemen eşitlendik olamaz. Var olan yasalar onlara bizden daha başka çalışıyor.

Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

Ben feministim. İçeriye kitaplar gönderiyorum. Oradaki tutuklular genelde antifeminist. İlk başta, kitapların içeriğine ilişkin ne diyeceklerini bilememişler. Sonra, kabul etmişler. Şimdi de “Feministler ne tür kitaplar önerirler?” diye soruyorlarmış. Mesela *Yıldırım Bölge Kadınlar Koğuşu*'nu okumuşlar, o kitaptan çok etkilenmişler. Bu kitap üstünden kadınların direnme yöntemlerini tartışmışlar. Önceden politik olarak kabul etmiyorlardı. Çünkü feminizmi devrimci bir ideoloji olarak görmüyorlar. Bir de erkek deyince sadece kendilerini düşünüyorlar, bir toplumsal grubu düşünmüyorlar. Malum kendilerine de malum âşıklar. O yüzden de erkeklere toz kondurmuyorlar. Feministleri küçümsüyorlar. Fakat yazdıklarımızı okudukça, yüz yüze tanıştıkça bir duruyorlar; o ilk direnci kırıyorsunuz. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum.

Çok teşekkürler...